

λαιού της φίλου Έντος ολίγου θά ένεφανίζετο, θά τήν επανέβλεπεν, ή εξορία του είχε λήξει. Ήτο όλως χαρά, είχε λησμονήσει τās παρελθούσας στενοχωρίας του, τήν θλίψιν ήν διήλθε περιπατών εις τās τέσσαρας γωνίας τών Παρισίων καί μη γνωρίζων τί νά πράξη.

Πολλάκις έλεγε καθ' έαυτόν, ότι άμα επανέβλεπε τήν κυρίαν Βριών, θά τήν επίπληττε διά τήν προς τόν τόσον πιστόν της φίλον διαγωγήν της.

Ωρκίζετο νά τή είπη τās σκληροτέρας λέξεις καί νά τή ανταποδώσῃ τήν ιδίαν άδιαφορίαν καί ψυχρότητα· νά εκδικηθῇ τέλος δι' ό,τι είχε υποφέρει. Άλλ' άμα τή εισόδῳ του έντός της αίθούσης της φίλης του, πάντα ταύτα τά σχέδια διελύθησαν.

Μία ώραία ήμέρα δέν άρκει νά λησμονήσῃ τις πολλές άσχήμους. Τήν άνοιξιν, όταν ή φύσις έορτάζει, όταν τά λείρια άνθοῦσι καί όταν τά πτηνά κελαδοῦσιν, ένθυμείται τις πλέον τās χιόνιας του χειμῶνος ;

Ο βαρώνος άκόμη άμφέβαλλε διά τήν εύτυχίαν του. Ωμοιάζε με τόν αίχμαλώτον εκείνον, τόν άναμένοντα τήν έλευθερίαν του, καί άδυνατοῦντα νά πιστεύσῃ όταν τοῦ λέγουσιν ότι εἶνε πλέον έλεύθερος, ότι δύναται νά εξέλθῃ της φυλακῆς του.

Καί ό κύριος Λιβρύ εις παρομοίαν θέσιν εύρίσκετο, διότι μηβλέπων έμφανιζομένην τήν κυρίαν Βριών ήρώτα καθ' έαυτόν, μήπως ήτο θυμα πλάνης καί ματαιώς έχαίρετο.

Πάρκατα όμως θόρυβος ήκούσθη έν τῷ παρκακείμῳ δωματίῳ· ό βαρώνος ήκροάσθη καί ήκουσε τόν θροῦν μεταξίνης έσθῆτος. Έκείνη ήτο ! Εκείνη τέλος πάντων !

Τότε άπηλλαγμένος πάσης σκέψεως, βέβαιος διά τήν νίκην, έλαβεν εκ νέου θάρρος, καί επανήλθεν εις τό πνεῦμά του τ' άρχαία σχέδιά του.

— Πῶς θά τήν δεχῶ, έλεγε καθ' έαυτόν, πῶς θά της είπω πᾶν ό,τι σκέπτομαι διά τήν διαγωγήν της, πῶς θά εκδικηθῶ !»

Έντός μικροῦ ή Έλένη ένεφανίσθη. Εἶχε μεγάλως αλλοιωθῇ· τό πρόσωπόν της είχε μακρυνθῇ καί άπωλώσει τάζωγρά εκείνα χρώματα· τά χεῖλη της επίσης ήσαν ὡχρά, αἱ χεῖρές της, οἱ ὡμοί της είχαν άδυνατίσει, βαδίζουσα δέ έφάνετο κλονιζομένη.

Καί μ' όλα ταύτα, ήτο άκόμη ώραία, καλλιτεχνικῶς ώραϊότερα παρ' άλλοτε. Τό βλέμμα της, άν καί είχεν ολιγωτέραν λάμψιν, είχεν όμως μεγαλειτέραν έκφρασιν. Διέκρινέ τις άμέσως έν αὐτῇ γυναῖκα, ήτις πολλά υπέφερεν.

Περιεβάλλετο υπό γλυκείας μελαγχολίας, ήτις θαυμασίως τή ήρμοζεν.

Εἰσελθούσα ή Έλένη έσταμάτησεν άμέσως στηριζομένη δέ έρ' ενός επίπλου εύρισκομένου εις τήν επιθυρίδα, έτεινε καί τās δύο της χεῖρας εις τόν κ. Λιβρύ λέγουσα αὐτῷ διά φωνῆς συγκεκινημένης :

— Πλησιάζατέ με, άγαπητέ μοι άρχαῖε φίλε, ὅπως σᾶς εκφράσω ὅλην τήν χαράν ήν αισθάνομαι επαναβλέπουσα ὑμᾶς. Δέν έχω άρκετήν δύναμιν νά έλθω έγώ προς ὑμᾶς.

Ο βαρώνος δέν ήδύνατο νά κρύψῃ τήν συγκίνησίν του, οὐδέν έλεγε.

— Πῶς ! δέν έρχεσθε ; επανέλαβεν ή

κυρία Βριών, ᾧς δοκιμάσω. Λαίπὸν έγώ ... Καί κλονιζομένη έκαμιν έν βήμα προς τόν κύριον Λιβρύ.

Δέν εκρατήθη πλέον, όλον τό θάρρος του τόν εγκατέλειψε. Έτρεξε προς τήν Έλένην, τήν περιεπτύχθη καί κλαίων τῇ είπε τέλος, άφού τήν παρετήρησεν επί πολύ σιωπῶν :

— Εἴσθε λοιπόν άσθενής ;

— Άλλοίμονον ! άπεκρίθη, τό βλέπετε καλά, φίλε μου.

[Έπεται συνέχεια].

Π.

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ

Μυθιστορία ΕΚΤΩΡΟΣ ΜΑΛΩ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Η Άννέτα έστέναζε χωρίς ν' άπντήσῃ.

— Όχι, εξηκολούθησεν εκείνος, μόνος μου τελειώνω τās υποθέσεις μου καί ιδού διατί— υπό τό φέγγος τών αστέρων καί με κίνδυνον νά θραύσω τήν κεφαλήν μου — έρχομαι νά σᾶς έρωτήσω άν με άγαπάτε.

Επί τινος στιγμάς ή συγκίνησις εκώλυε τήν Άννέταν νά δμιλήσῃ. Η ὦρα ήτο επίσημος, ή δέ καρδιά της επίεζετο· ή ζωή της άπεφασίζετο ὡς καί ό έρως αὐτῆς. Επὶ τῇ άμέσῳ εκείνη καί σχεδόν άποτόμῳ έρωτήσῃ ήσθάνθη έαυτήν άνίσχυρον εις άπάντησιν έν τούτοις πῶς ήτο δυνατόν νά μη άποκριθῇ.

— Πιστεύετε, είπεν, ότι θά σᾶς άπαντήσω ότι σᾶς άγαπῶ· αλλά δέν τό είξεύρω.

— Αἶ, τότε φεύγω ὁπόθεν ήλθα, ζητῶν συγγνώμην ότι σᾶς άνησύχησα εις τιαυτήν ὦραν.

Καί ήτοιμάσθη έν' άπέλθῃ. Η Άννέτα τότε επλησίασεν αὐτόν !

— Βεβαίως, είπεν αὐτῷ, αισθάνομαι διά σᾶς πολλήν συμπάθειαν... ζωηροτάτην συμπάθειαν.

— Άλλά τί είδους συμπάθεια εἶνε αὐτή ; εἶνε σέβας ; ὅχι, βεβαίως· εἶνε περιπαθῆς ; Νομίζετε ότι άρκοῦμαι ; εἶνε έγκαρδία ; ὡμίλησατε, εἶνε έγκαρδία ; Εἶνε τρυφερά ;

Τās τελευταίας ταύτας λέξεις προέφερε διά φωνῆς ήδυτέρας επανερχόμενος προς αὐτήν, ήτις τσαούτην εύρε γλυκύτητα έν τῇ φωνῇ εκείνη, ήτις συνεκίνησε τήν καρδίαν της, ὡστε δέν ήδυνήθη νά μη επαναλάβῃ :

— Τρυφερά.

— Λέγετέ το λοιπόν καί μη με άφίνετε νά φύγω, πρὶν αναπνεύσω, από τοῦ ώραίου τούτου μέρους.

— Καί διατί, ήρώτησεν ή Άννέτα, ήλθατε από τοῦ μέρους τούτου τοῦ τόσον κοπιώδους διά σᾶς καί τόσον κινδυνώδους δι' έμέ, άφού ήδύνασθε νά έλθητε διά της μεγάλης θύρας ;

— Βλέπω ότι τό μέρος δέν σᾶς έμπνέει, άπήντησεν εκείνος, ότι δέ ή σελήνη, ή ώραία αὐτή σελήνη, δέν σᾶς γοητεύει. Εγώ

στενοχωροῦμαι με τούς δισταγμούς σας καί τόν γυναικεῖον ένδοικισμόν σας. Σᾶς ὡμίλησα περί έρωτος καί μοι άπαντήσατε περί συμπάθειας. Τοιουτοτρόπως δυνάμεθα επί πολύ νά εξηκολούθῳμεν χωρίς νά συνονηθῶμεν. Όση δέ καί άν ήνε ή εύχαρίστησις, ήν αισθάνομαι πλησίον σας, δέν θέλω ὅμως νά σᾶς κρατήσω πολύ έν υπαίθρῳ. Προσθέτω λοιπόν μίαν άκόμη λέξιν : Ο πατήρ μου δέν θά διαβῇ τήν θύραν, περί ής μοι είπατε, εἰμή άφού λάβω τήν άπόδειξιν ότι εκείνη, τήν ὁποίαν άγαπῶ μ' άγαπᾷ επίσης. Χαίρετε.

— Φεύγετε ;

— Θά έλθω αύριον νά λάβω είδήσεις σας... καί νά σᾶς ιδῶ, άφού σᾶς άγαπῶ.

Καί υπερπηδῆσας τό κιγκλιδίωμα ήρξατο κατερχόμενος μετά προσοχῆς καί βραδέως, σταματῶν ένίοτε. Πρὶν δέ τελείως κατέλθῃ έστράφη καί :

— Αύριον, είπε σιγά.

Επὶ πολύ ή Άννέτα ήκουε τόν κρότον τών βημάτων του καί τών συγκρουσμένων χαλίκων· άμα δ' ὡς ή ήρεμία της νυκτός δέν έταράσσετο πλέον εἰμή διά τοῦ άνέμου επί τών γυμνῶν κλάδων άπήλθε καί εκείνη ψιθυρίζουσα :

— Πῶς με κατεκυρίευσεν !

ΙΗ'

— Μ' άγαπᾷ !

Ήτο ή λέξις, ήν ή Άννέτα είπεν άνερχομένη εις τό δωμάτιόν της, καί ήν επανέλαβε κατακλιθεῖσα.

— Μ' άγαπᾷ ! Μ' άγαπᾷ !

Καί οὐ μόνον ή καρδιά της έλεγε καί επανελάμβανε τήν λέξιν ταύτην, αλλά καί τά χεῖλη της προέφερον αὐτήν έκουσίως, ἵνα διά της ήδείας εκείνης μουσικῆς καλύψῃ τήν ένδόμυχον αὐτῆς άγωνίαν καί άνησυχίαν.

Τήν πρῶϊαν κατῆλθεν έξώρως, ὅτε δέ ή Ίουλιανή της επανέλαβε τήν έρώτησιν της προτεραίας, εκείνη άπήντησεν άορίστως :

— Πῶς νά μη ήνε εύχαρίστημένη ;

Άλλ' ή Ίουλιανή εἴητει ακριβεστέραν άπάντησιν : διά τήν παράστασιν οὐδαμῶς άνησύχει, δέν επρόκειτο δέ περί αὐτῆς, αλλά περί τοῦ Δερῶδη. Τά πράγματα θά εξηκολούθουν οὕτω ; Έπρεπε νά διοργανίσωσι νέας παραστάσεις μέχρι τοῦ τέλους τοῦ χειμῶνος καί κατὰ τό θέρος, καί νέας διασκευασεις ; Πάντα ταύτα ήρξαντο άποβαίνοντα κινδυνώδη· άν ό Δερῶδης δέν ένεφανίζετο ὡς σύζυγος, δέν έπρεπεν αἱ συχναί έν τῇ οἰκίᾳ επισκέψεις του καί αἱ περιποιήσεις ν' άπομακρύνωσι καί άλλας.

— Θά παρουσιασθῇ.

— Πότε ;

— Μετ' ολίγον.

— Σοί είπε τί τό ὁποῖον σοί παρέχει βεβαιότατα ;

Η Άννέτα παρετήρησε τήν άδελφήν της εκπληκτως διά τήν έπιμονήν της.

— Τί δύναται νά σέ κάμῃ νά πιστεύσῃς ; ότι μοι έδωκε τιαυτήν βεβαιότητα ; ήρώτησεν άντί ν' άπαντήσῃ.

— Ο τρόπος, μετά τοῦ ὁποῖου σέ παρε-

τῆρει ὅταν σοὶ ὠμίλει σιγὰ μετὰ τὴν Βου-
σετικέτην.

Ἡ Ἀννέτα δὲν ἦτο εἰθισμένη ν' ἀπο-
κρύπτῃ οὐδὲ νὰ μεταβάλλῃ τὴν ἀλήθειαν·
πλὴν ἡδύνατο νὰ τῇ εἴπῃ: Ἡ ζώη της
δὲν ἐξήρτητο μόνον ἀπὸ τοῦ Δερόδου, ἀλλὰ
καὶ ἀπὸ τῆς ἀδελφῆς της· ἀναμφιβόλως δὲ
ἡ Ἰουλιανὴ θ' ἀντίστατο εἰς τοὺς σκοποὺς
της ἂν καὶ ἐγνώριζε. Μήπως δὲν ἀντέστη
ἡδὺν ὅσον ἡδύνατο εἰς πᾶν ὅ,τι ἐγένετο ἀπὸ
τινῶν μηνῶν;

— Ἀλλ' ἀκριβῶς ὁ τρόπος διὰ τοῦ
ὁποίου με παρητήρει μοι δίδει τὸ ἐνδόσιμον
ὅτι θὰ παρουσιασθῇ... ταχέως.

Ἰνα δὲ μὴ ἡ Ἰουλιανὴ δυνήθῃ νὰ ἐπι-
μείνῃ, ἡ Ἀννέτα κατῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν
περίεργος νὰ ἴδῃ ἐν ἡμέρᾳ τὴν ὁδόν, δι' ἧς
ἀνῆλθεν ὁ Δερόδου. Ἐγίνωσκε καλῶς ἐν
τούτοις τὸν βράχον ἐκείνον, εἰς ὃν ἀνὰ πᾶσαν
στιγμὴν ἐπλανᾶτο τὸ βλέμμα της, ἀλλ'
ἐξετάζουσα αὐτὸν ἠπόρει πῶς ἐκείνος ἡδύ-
νηθη νὰ τὸν ἀνέλθῃ νύκτωρ. Τοῦτο δὲ
ἐπραξε δι' αὐτὴν! Ὅποιον θάρρος! Ὅποιος
ἔρως μάλλον!

Ὁ Δερόδου ὡς εἶχεν εἶπει ἦλθε τὴν ἡμέ-
ραν ἐκείνην νὰ λάβῃ εἰδήσεις της καὶ νὰ
τὴν ἴδῃ... ἀφοῦ τὴν ἠγάπα. Αἶαν ὁξυτερ-
κῆς ὅμως ἔδει νὰ ἦ τις ἵνα ἐκ τῆς στάσεως
καὶ τῶν λόγων του μαντεύσῃ τὸν ἔρωτά του.
Ὁ Βονὲ πλησίον του, ὅστις ἄλλως τε οὐ-
δαμῶς εἶχεν ἔλθει, θὰ ἐφαίνετο ὡς ὑπερμέ-
τρως ἐρωτευμένος.

— Ὁραία τὰ ἐκαταφέρατε· εἰσθε χαρι-
στάτη· πόσον ἐγὼ ἤμην ἄχαρις.

— Καὶ ὅμως τὸ ξίφος τὸ χειρίζεσθε δε-
ξιότατα.

— Με αἰτιάσθε, διότι δὲν ἀφίθην νὰ με
ἐγγίστητε! εἶμαι ὁ τύπος τῆς εἰλικρινείας.

Ἦτο ἡ μόνη λέξις, ἣν προέφερε μετὰ
τινος ἐντάσεως.

— Καὶ πιστεύεις, ἠρώτησεν ἡ Ἰουλιανὴ
ὅτι θὰ παρουσιασθῇ ταχέως;

— Εἶμαι βεβαία.

Οὐχὶ τόσο βεβαία· τοῦλάχιστον ὅμως
εἶναι βεβαία, βεβαιότατη, ὅτι τὴν ἠγάπα
καὶ ἐπομένως τὰ πάντα ἡδύνατο νὰ ἐλπίζῃ.

Ἦτο ἄλλως τε ἀρκούντως πλούσιος, ὥστε
νὰ μὴ ὑπολογίζῃ εἰς τὴν προίκα τῆς γυ-
ναϊκός, ἣν θὰ ἐλάμβανεν ὡς σύζυγον.

Τέσσαρας ἡμέρας μετὰ τὴν παράστασιν,
ἡ Ἀννέτα ἐνόμισεν ὅτι ἡ ἐλπίς της ἐπραγ-
ματοποιεῖτο.

Τὴν πρωΐαν, κατὰ τὸ μάθημα τῆς ξι-
φασκίας, ὁ Λαφλεράνς τῇ ἀνήγγειλεν ὅτι
ἡδύνατο νὰ τῇ παραχωρήσῃ ἐν τέταρτον
τῆς ὥρας ἐπὶ πλέον ἂν ἄθελε, διότι ὁ κύριος
Δερόδου δὲν θὰ εἰργάζετο τὴν ἡμέραν ἐκεί-
νην.

— Εἶναι ἀσθενής;

— Ὁχι, ἀλλ' ἦλθεν ὁ πατήρ του.

Ἡ συγκίνησίς της ἦν τόσῳ ζωηρά, ὥστε
ἐδέησε νὰ καθήσῃ.

— Λοιπὸν μένωμεν ἐδῶ; ἠρώτησεν ὁ
Λαφλεράνς.

— Ὁχι, ἂς ἐπαναλάβωμεν.

Ἀλλὰ κατὰ τὸ τέλος τοῦ μαθη-
ματος αἱ ἐπιφωνήσεις τοῦ Λαφλεράνς βρο-
χλὸν ἐπιπτον.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Λαφλεράνς, ἡ
Ἀννέτα ἀπῆλθε τρέχουσα παρὰ τῇ ἀδελφῇ
της.

— Ὁ πατήρ Δερόδου ἐφθασεν εἰς Φεγι-
ἀδην, εἶπεν αὐτῇ.

Ἡ Ἰουλιανὴ ἠτένισεν αὐτὴν ἐν ἀρχῇ
χωρὶς οὐδὲν νὰ ἐννοήσῃ, εἶτα λαμβάνουσα
αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας της καὶ περιπαθῶς
ἀσπάζομένη αὐτήν:

— Συγχώρησόν με, ἀδελφοῦλά μου, εἶπεν
αὐτῇ, ἔχεις δίκαιον καὶ ἐγὼ ἔχω ἄδικον.
Πόσον ὅμως εἶναι ἐχέμυθος ὁ κύριος Δερόδου.

— ὦ! πάρα πολὺ· ἐγὼ ὅμως τὸ ἤξευρα
ὅτι θὰ ἐπαρουσιάζετο.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην οὐδεὶς ἐξῆλθεν, ὅταν
δέ, μετὰ τὸ πρόγευμα, ἡ κυρία Βοσμωρὼ ἡ-
θέλησε νὰ ἐξέλθῃ διὰ τὸν συνῆθη αὐτῇ πε-
ρίπατον, αἱ θυγατέρες της ἐκράτησαν αὐ-
τήν.

— Ἀλλὰ τί συμβαίνει λοιπὸν; ἠρώτη-
σεν ἡ κυρία Ἀμιλὼ ἐκπληκτος διὰ τὴν τα-
ραχὴν τῶν ἐγγονῶν της.

Ἡ Ἰουλιανὴ λαβοῦσα τὸ τετράδιον τῆς
μάμμης της ἔγραψε:

«Περιμένωμεν τὸν πατέρα κύριον Δερό-
δου· πρόκειται περὶ τοῦ γάμου τῆς Ἀννέ-
τας».

Εἶτα, ἀφοῦ ἡ μάμμη ἀνέγνωσεν, ἀπέ-
σπασε τὸ φύλλον καὶ ἔθηκεν αὐτὸ ἐν τῷ
θυλακίῳ της.

— Ἀλλ' εἶναι κἀνεὶς βέβαιος περὶ τῆς
ἐντιμότητος αὐτοῦ τοῦ κυρίου Δερόδου τοῦ
ἐμπόρου; εἶπεν ἡ κυρία Βοσμωρὼ.

Ἡ Ἀννέτα τότε ἐξήγησε τὴν ἐμπορικὴν
θέσιν τοῦ πατρὸς Δερόδου. Τὴν ἡμέραν ὅλην
μόνον περὶ αὐτοῦ ὠμίλουν, ὁσάκις δὲ ὁ κω-
δωνίσκος τῆς ὁδοῦ ἐκρούετο, ὠμίλουν χαμη-
λοφώνως.

Αἱ ὦραι παρήρχοντο καὶ οὐδ' ὁ πατήρ
οὐδ' ὁ υἱὸς ἐφαίνοντο. Ἐνίοτε ἡ Ἀννέτα
προέβαιεν ἀπὸ τοῦ παραθύρου παρατηροῦσα
εἰς τὴν ὁδόν. Ἐφαίνετο λίαν νευρική.

Τὸ δεῖπνον ὑπῆρξε σιωπηλόν· μόνη ἡ κυ-
ρία Βοσμωρὼ ὠμίλησε καὶ πολλὰς διηγήθη
ἱστορίας περὶ ὑελοποιείων, τὰ ὅποια οὐδέ-
ποτε εἶδε, τῇ εἶπον ὅμως ὅτι ἦσαν περιερ-
γότατα.

Τὴν ἐσπέραν ἐνεχείρησαν τῇ κυρία Βο-
σμωρὼ ἐπιστολήν, ἣν ἐκόμισεν ὁ θαλαμη-
πόλος τοῦ κυρίου Δερόδου.

[Ἐπεται συνέχεια]

Κ.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κ. Γ. Σ. Πάτρας. Ἐλήφθησαν δρ. 16. Βιβλία
ἀπεστάλησαν. — κ. Ἰω. Δ. Σ. Κούθηρα. Συμφωνό-
τατοι. Δὲν ἀποβλέπουν ὑμᾶς. — κ. Ἀλ. Σ. Λαύριον.
Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. — κ. Σπ. Γ. Σ. Καρπενή-
σιον. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Ἐνεγράφητε. Φύλλα ἀπ'
ἀρχῆς ἀπεστάλησαν. — κ. Νικ. Κ. Ἐνταῦθα. Συν-
δρομὴ σας ἐλήφθη. — κ. Σπ. Μ. καὶ Ἀλ. Μ. Ἐν-
ταῦθα. Συνδρομαί σας ἐλήφθησαν. — κυρίαν Ἀ. Κ.
Δ. Πάτρας. Ἐλήφθη. Ἀποδείξεις ἀπεστάλη. — Εἰς
τινὰς τῶν συνδρομητῶν μας. Δὲν ἔχετε ἀδι-
κον, ἀλλὰ πῶς πρέπει νὰ καλυφθῶσι τὰ πολλὰ ἔξοδα,
ἀτινα ἀπαιτεῖ ἡ ἐκδοσις; Καὶ ἐν Εὐρώπῃ, τοιούτου εἴ-
δους φύλλα, ὡς πόρους τακτικούς ἀναγράφουσι τὰς ἐκ-
τῶν γνωστοποιήσεων εἰσπράξεις. Ἀλλως τε, προσεχῶς
θὰ ἀναπληρώσωμεν τὴν ἑλλειψιν δι' ἐκτάκτων φύλλων. —
κ. Ἀλ. Ρ. Βραίλα. Ἐλήφθη συνδρομὴ σας. Βι-
βλίον καὶ ἀποδείξεις ἀπεστάλη. — κ. Ἰω. Ἀ. Βόλον.
Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Μᾶς συγχωρεῖτε, ἦτο λάθος τῆς
Διεκπεραιώσεως. — κ. Ν. Β. Ζιμνίτσαν. Ἐλήφθη-
σαν φρ. χρ. 40. Ἀπεστάλησαν. Ἐγράψαμεν. — κ. Σπ.
Π. Ληξούριον. Ἐλήφθη ἐπιταγή φρ. 25. Ἐγρά-
ψαμεν. — κ. Σπ. Γ. Κέρκυραν. Ἐλήφθησαν δρ. 20.
Ἐπιστολή σας παρεδόθη.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΑΔΕΛΦΩΝ Α. ΡΑΚΟΠΟΥΛΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ. ΟΔΟΣ ΑΙΟΛΟΥ ΑΡΙΘ. 192
(Ἀπέναντι Ξενοδοχείου «Στέμματος»).

ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΘΗΚΗ ΚΑΤΑΣΤΙΧΩΝ

ΕΚ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ ΕΥΡΩΠΗΣ

Edler et Krusche, Hanovre. — Laroche Joubert
et Cie Angouleme, Paris. — F. Rolinger-Mei-
dline et Lassner et Ascher Wien.

Ἐκτυπῶνται ἐπισκεπτῆρια στιγμαίως παντὸς εἶδους ὡς καὶ λιθογρα-
φημέναι ἐπικεφαλίδες ἐπιστολῶν καὶ φακέλλων — χαράσσονται σφραγίδες
παντὸς εἶδους. Ἐνταῦθα πωλεῖται καὶ μελάνη τύπου ἀγγλικῆς ὡς καὶ συμπε-
πυκνωμένη. Πάστα πολυγράφου — γραφίδες Διαδόχου — μεγάλη συλλογὴ
χρωμάτων καὶ ἐλαιοχρωμάτων — ἐργαλεῖα ἀρχιτεκτονικῆς κτλ. κτλ.

Τιμαὶ μέτριαι. — Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.

Hebe's

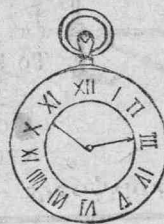
Hebe's Hair Restorer

Τὸ κάλλιστον ἐπανορ-
ρωτικὸν τῶν τριχῶν.
Δὲν εἶνε βαφὴ, ἀλλ' ἐ-
παναδίδει εἰς τὰς τρί-
χας τὴν προτέραν αὐ-
τῶν χροιάν διὰ τῆς ἐν-
δυναμώσεως αὐτῶν.
Οὐδεμίαν ἐπιβλαβὴ
οὐσίαν περιέχει.

Γενικὴ ἀποθήκη
ἐν Λονδίῳ.

Εὐρίσκειται ἐν Ἀθή-
ναις μόνον εἰς τὸ Βι-
βλιοπωλεῖον τῆς «Κο-
ρίννης», ὁδὸς Προα-
στείου ἀριθ. 10, καὶ
τιμαὶ ἐκάστη φιάλη
δραχμᾶς ὀκτώ.
(Διὰ τὰς ἐπαρχίας.)

hebe's hair restorer

ΩΡΟΛΟΓΟΠΟΙΕΙΟΝ

Δ. ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

79. — Ὁδὸς Αἰόλου — 79.

Ἐπισκευάζονται ὠρολόγια ἐν-
τελῆστατα καὶ λίαν κανονικῶς
ἐργαζόμενα ὡς οὐδὲν ἔσθλαρ-
μένα καὶ ἂν ἦνε, μετ' ἐγγυήσεως. Πωλοῦνται

ΩΡΟΛΟΓΙΑ ΝΙΚΕΛ

χρυσᾷ καὶ ἀργυρᾷ. Ἀγοράζετε ὠρολόγιον Νίκελ
τῆς τσέπης ἐγγυημένον νὰ ἐργάζεται κανονικῶς

ΜΕ 17 ΜΟΝΟΝ ΔΡΑΧΜΑΣ

ΕΓΕΡΤΗΡΙΑ διάφορα με μουσικὴν δρ. 9—25.
Δέχεται καὶ παραγγελίας ΧΡΥΣΕΟΦΙΚΩΝ. Εἰ-
δήμων τεχνίτης τοῦ Καίματος ἐργάζεται αὐτά. 12

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ

Ἀθῆναι, ὁδὸς Σταδίου, ἀριθ. 39.

Μεγάλῃ συλλογῇ ὑποκαπίστων, φωκῶν, κομδίων, χειρο-
κτιῶν, μπαστούνων, ὀμβρελῶν, φανελλῶν κλπ. ἀνδρικών
εἰδῶν. Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.
Λατμοῦσται κατὰ παραγγελίας.